

Ema a jednorožec

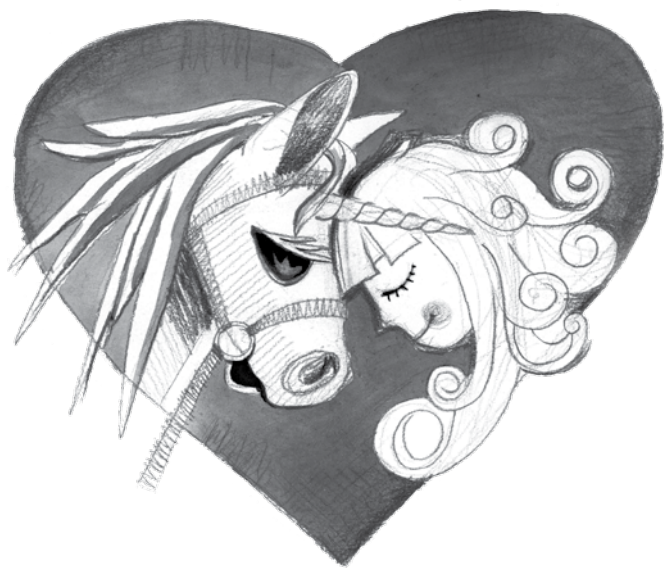
Ztracené hříbě

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

První kapitola

„Nechápu, co máš na mysli,“ rozhodla Barča rukama, když jí Ema o přestávce vyprávěla, co ji sužuje.

„Prostě říkám ti, že Keira není ve své kůži,“ naléhala Ema, která viděla, že ji kamarádka nebere vážně.

„Já chápu, že máš starost, ale zatím z tebe nevypadlo nic kloudného. Neuvedla jsi mi jediný příklad, proč bychom se měly o tvého jednorozčce obávat.“

„Už deset minut ti hrnu do hlavy, že má nějaký divný křídla,“ nakrčila Ema rozladěně čelo.

Barča nahlas vzdychla. Viděla, že si Ema vzala něco do hlavy, a asi nemělo cenu to ochránkyni Říše snů vyvracet.

„Emi, tak mi jen řekni, co máš na mysli. Jak divný ty křídla jsou?“

„Mají divnou barvu!“

„Jsou průsvitný! Nikdy nemají žádnou barvu.“

„Normálně jsou úplně duhový, copak jsi slepá?“

„To přece dělá světlo, jak se do nich opírá! Fotony světla, které si do těch křídel narážejí, jak chtějí, rozehrávají hru barev. Je to optický klam, Emi.“

„Nechod' na mě s fyzikou,“ vyprskla Ema už nakvašeně. Štvalo ji nejen to, že Barča Keiřin stav zlehčuje, ale i to, že kamarádka opět rozuměla něčemu, o čem Ema neměla páru. „Když mi nechceš věřit, tak mi nevěř, ale já ti říkám, že Keira není vůbec v pořádku. A popírej si to, jak chceš.“

Bára na obranu zvedla dlaně proti Emě. „Zas jsem toho tolik neřekla. Jen se mi Keira naposledy zdála úplně v pořádku.“

Barča občas měla to štěstí, že mohla Keiru zahlédnout, když jednorožčí slečna přišla navštívit Emu jinak než prostřednictvím snu.

„Jenže to jsou už dva týdny,“ vzdychla Ema. „V noci jsem viděla Keiru ve snu. Pásla se na louce jako obvykle. Conall tam byl s ní, a když jsem se ho ptala, co se s Keirou děje, taky krčil rameny. Dobře si všiml toho, že posledních pár dní se s jednorožcem něco

děje.“ Ema s černým válečným hřebcem opravdu v noci probírala, co se Keiře stalo, že je taková... jiná.

Jinak to popsat nešlo a Emě nedal stav její jednorožčí kamarádky spát.

„Myslím, že je jenom unavená,“ řekl Conall, když na něj Ema v tom snu udeřila, že se jí Keira nelíbí.

„Ale unavená je poslední dobou pořád,“ oponovala hřebci ve snu. „To přece není normální.“

„Taky jsem si toho všiml, ale když se jí ptám, neřekne nic,“ vzdychl černý vraník.

„Musíš ji sledovat, a kdyby se Keiřin stav zhoršil, musíš mi dát vědět, ano?“ naléhala na koníka Ema, protože se jí zmocňovala obava, kterou neuměla vysvětlit. Ale podvědomí ji nikdy nezradilo a Ema se na své pocity poslední dobou hodně spoléhala.

„Co probíráte?“ ozval se za děvčaty chlapecký hlas a obě se za ním otočily.

„Kristiáne,“ usmála se Ema a mimoděk si rukou uhladila copy. S Kristiánem ji pojilo přátelství, které vzniklo dost komplikovaně při jedné akci s Medailonem moci. Do

Kristiána se tehdy vtělil zlý čaroděj a chlapec chtěl Keiru i Emu sprovodit ze světa a Říši snů zadupat do země.

Naštěstí všechno dobře dopadlo a Ema tenkrát Říši už poněkolkáté zachránila. Ne nadarmo byla Ema stanovená Radou Strážkyní celé Říše snů.

Od té doby Ema s Kristiánem kamarádila a občas se přistihla, že na něj myslí víc než jen jako na kamaráda.

Už to, jak dívce vždycky zrudl obličej, kdykoli se Kristián přiblížil, signalizovalo, že je Emě tenhle chlapec přinejmenším sympatický.

„Ema má pocit, že Keiře není dobře,“ hlásila Barča, která byla vůči Kristiánovým průzračným očím naprosto imunní.

„No, je pravda, že naposledy měla taková zvláštní křídla. Jakoby bez barvy,“ podotkl Kristián a přisedl si k Emě.

„Jsem tady jediná, kdo ví, že Keira má bezbarvá křídla?“ vzdychla si Barča.

„Jsou duhová!“ napomenuli ji Kristián a Ema unisono, a když slyšeli jeden druhého, usmáli se na sebe.

„No jo, pořád,“ mávla Bára rukou, aniž by začala kamarády poučovat o fotonech světla, neboť usoudila, že je to marné.

„Nerozčiluj se, Barčo, já jsem ráda, že to Kristián taky vidí. Prostě Keiře není dobře a já o ni mám přirozeně starost.“

„Jak říká Conall, ten tvůj jednorozec je jen unavený. Stačí, když bude pár dní odpočívát, a uvidíš, že se jí ta vaše duha do křídel zase vrátí,“ uklidňovala Emu Barča.

„Snad máš pravdu,“ pousmála se Ema a toužila pocítit klid, který předstírala. Namísto toho se jí lehce zamotala hlava a dívka se musela zachytit Kristiána.

„Emi, co ti je?“ strachoval se chlapec.

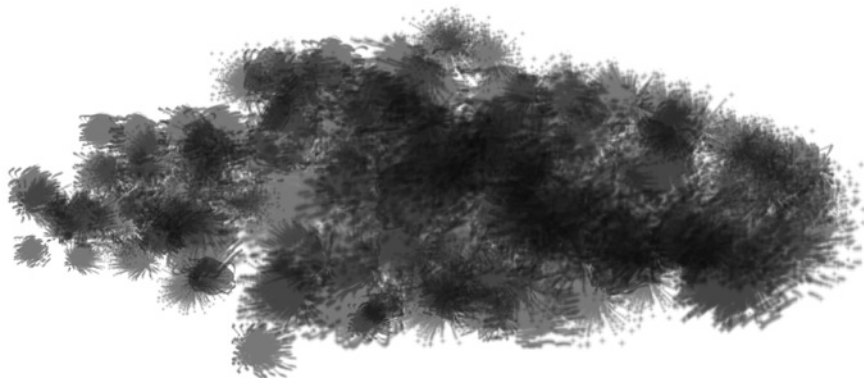
„Všechno se se mnou točí,“ zamumlala Ema. Dělal se jí pořád hůř.

„Opři se o mě, ať sebou nesekeš,“ nabídl Emě Kristián, a to byla poslední věta, kterou dívka zaslechla před tím, než sebou sekla.

+

Druhá kapitola

Ema se pomalu probírala a kolem ní se všude rozprostírala hustá mlha. Dívka neviděla na krok, ale dobře věděla, kde je.

„Keiro?“ zavolala zkusmo.

Nikdo se však neozval. Ema se pomalu posadila a uvědomila si, že se jí hlava už netočí.

S úlevou se postavila na nohy a snažila se zrakem proniknout přes mlžný opar. Srdce se dívce rozběhlo trochu rychleji, jakási neurčitá obava se Emě dostávala do hlavy.

Miha po malé chvíli skutečně začala ustupovat a Ema se kolem sebe konečně pořádně rozhlédla.

Nemýlila se. Spatřila starou známou louku, na které se Keira vždycky pásala. Ema věděla, že se ocitla v Říši snů. Vždycky když se tady ocitla takhle vynuceně, byl na obzoru nějaký malér.

„Keiro!“ zakřičela znovu, tentokrát pořádně nahlas. Nikdo se však pořád nehlásil a Eminy obavy se prohloubily. Tohle nebylo normální.

„Haló, je tu někdo?“ zeptala se Ema tiše, ale kolem byla jen zelená tráva. Dívka se na prázdném prostranství zatočila dokola, snad v naději, že jí něco uniklo a ona to teď objeví.

Nic.

Stála uprostřed ničeho a nikde ani živáčka.

„Keiro!“ zahulákala, co jí hlasivky stačily, ale jen co se jí vydral ten zvuk z hrdla, Ema věděla, že Keira dnes nepřijde.

Strážkyně schlíple svěsila ramena.

„Co se to děje?“ pronesla tiše a dlaní si přejela po obličeji.

Co by teď měla udělat? Je pořád uvězněná v Říši snů, ale vůbec neví, z jakého důvodu.

Musím to okamžitě zjistit, blesklo Emě hlavou.

Ještě chvíli otálela na louce, zda se přece jen Keira neobjeví, a pak se dívka vydala směrem, kde tušila hrad.

Už několikrát sídlo členů Rady navštívila a pomyslela si, že by jí i nyní stejně jako několikrát předtím mohli pomoci, nebo alespoň poradit, co se vlastně s Keirou děje a z jakého důvodu se ona sama v Říši snů ocitla.

Ema ušla pár metrů, když vtom v dálce spatřila oblak prachu.

Zbystřila sluch a skutečně za chvíli uslyšela dusot koňských kopyt.

Emu napadlo, jestli to není Keira, ale pak tu myšlenku ihned zaplašila – vždyť Keira by jistojistě přilétla. Jednorožčí slečna totiž běh moc nemilovala.

Na rozdíl od Conalla, černého válečného oře, který byl Keiřin nápadník. No jistě, kdo jiný by sem mohl běžet takovou rychlostí, zajásala Ema v duchu, když pozorovala, jak se oblak prachu blíží jako vítr.

Ema zatajila dech a napjatě nespouštěla oči z prašného mraku. Čím víc se ta tmavá skvrna blížila, tím víc si byla Ema jistá tím, že se trefila i tentokrát. Byl to Conall.

„Zdravím, Výsosti,“ zastavil se vraník těsně před dívkou a obřadně se poklonil. Conall měl pro staré tradice slabost a liboval si v oficialitách, které v kontaktu s Vyvolenou strážkyní často používal.

„Conalle, radši si nech tu Výsost od cesty,“ zabručela Ema nespokojeně, protože měla na tyhle okázalosti úplně odlišný názor.

„Jak si přeješ, V... slečno Emo,“ opět sklonil Conall hlavu.

„Ema stačí, kolikrát ti to mám říkat?“

„Dobře, Emo,“ zamumlal Conall, ale bylo poznat, že mu to není moc po srsti.

„Teď abys mi tedy řekl, co se děje. V noci jsme se bavili o Keiře, zhoršil se snad její stav? To jsi byl ty, kdo mě sem přivolal?“

„Pomalou, Emo,“ zaržál Conall trochu vyděšeně. „Nestíhám tě sledovat!“

„Je Keira v pořádku? Můžeš mi to prosím říct?“